

Ydmykhet – “linse og prisme” Humility – “lens and prism”

The Christian Science Journal, mai 2000

Corinne Jane Teeter

I Kristen Vitenskaps klasseundervisning ble jeg kjent med Gud gjennom Hans egenskaper, de egenskapene som er uttrykk for Hans natur. Jeg fant at de var en mektig hjelp til å forstå min egen sanne natur som Guds gjenspeiling. Men det var bare én egenskap som jeg vek unna: ydmykhet. Jeg visste at jeg ikke hadde den, og at den var avgjørende for min evne til å helbrede andre gjennom bønn.

Jeg var fast bestemt på å finne den. Jeg leste i Mary Baker Eddys skrifter: ”Ydmykhet er terskelen til en høyere erkjennelse av Guddommen. Den stigende følelsen sanker friske former og ukjent ild av asken etter et selv i oppløsning, og oppgir verden. Ydmykhet høyner udødelige attributter kun ved å fjerne støvet som fordunkler dem” (*Miscellaneous Writings 1883-1896*, s.1). I to år strevde jeg med og higet etter ydmykhet, men følte ikke at jeg hadde taket på den. Av og til tok jeg til tårene i mitt strev for å oppnå denne uvurderlige dyden. Jeg forsto det ikke da, men når jeg ser tilbake kan jeg se at oppriktigheten i mitt ønske var i seg selv en bønn, og at hele tiden var Gud i ferd med å gjøre min bevissthet ren. Gjennom den alltid nærværende, helbredende kraften i Hans Kristus, hjalp Han meg med å gjøre min erfaring uselvvisk slik at jeg derved kunne oppnå ydmykhet. ”Den stigende følelsen sanker friske former og ukjent ild fra asken etter et selv i oppløsning ...” Det var det som var i ferd med å skje.

Det motsatte av ydmykhet er stolthet og selvhøytidelighet. Disse karaktertrekkene er grunnleggende elementer i dødelig materialistisk tenkning. De er store hindringer for åndelig vekst. De er produkt av en personlig følelse av selv som er adskilt fra Gud, av forestillingen om at vi oppnår ting på grunn av vårt eget intellekt. En dødelig oppfatning av oss selv som ikke fatter fullkommenheten og verdigheten i vårt sanne selv i Gud, har en tendens til å kjenne skam hvis det ikke er oppnådd noe i verden som den kan være stolt av. Den argumenterer for et lite ego som har visse ting som det liker og andre som det ikke liker. Vanligvis har den en agenda som den prøver å skyve fremover. Den vil ha ting på sin egen måte, og argumenterer for sine egne meninger.

Kristus Jesus var helt uten tanke for seg selv. Han sa ”Jeg kan ikke gjøre noe av meg selv. Etter det jeg hører, dømmer jeg;” (Joh 5:30) Han forsto fullt ut at vi ikke er opphav til noe, og at vi ikke kan oppnå noe uten vår Skaper. Mesteren lærte og beviste denne fullstendige avhengigheten av Gud, tilværelsens guddommelige Prinsipp. Han lyttet til virkningen av Åndens påvirkning, og fordi han lyttet, hørte han, og da han hørte på Faderen ble han istand til å skille mellom sannhet og villfarelse. Han demonstrerte sann gjenspeiling – vår identitet som Guds bilde. Å gjøre det er å uttrykke ydmykhet. Som svar på spørsmålet ”Hva er mennesket?” skriver Mary Baker Eddy: ”... det som ikke eier liv, intelligens, eller skapende makt av seg selv, men gjenspeiler åndelig alt som tilhører dets Skaper” (*Vitenskap og helse med nøkkel til Skriften*, s. 475).

En dødelig har mye å legge bak seg. Det var det som skjedde med meg mens jeg studerte og tenkte og ba. Jeg la la vekk min måte å tenke at alle ting er basert på materie og bare pyntet med åndelighet. Nå begynte jeg å fatte Guds, Åndens allhet og enhet. Jeg så at alt som virkelig eksisterer tilhører Ham – at alt er Gud, det gode, og Hans manifestasjon. For meg betyr dette nå at skapelsen er det påtagelige bevis på at Gud eksisterer.

Jeg åpnet Tilbakeblikk og innblikk, og leste om Mary Baker Eddys erfaring med ydmykhet. Hun snakker om den ”usynlige synd” som er å ha tillit til materielle ting. Og så skriver hun: ”Jeg stirret inn i det dødelige sinnets materielle skjevhet, og ble forlegen. Bleket var stolthetens kinn. Mitt hjerte bøyde seg dypt for Åndens allmakt, og et skjær av ydmykhet, mykt som hjertet av en månestråle bredte seg ut over jorden” (s.31). To ting sto klart for meg: At hun så det ondes skjevhet, og at hun erkjente Faderens overherredømme. Disse er nødvendige for å fatte ydmykhet i dens dypeste betydning, og jeg visste at jeg begynte å få tak på det.

For andre oversettelser på norsk, henviser vi til <http://www.spirituality.com/kristenvitenskapsherold>

© 2010 The Christian Science Publishing Society (CSPS)
Opp til 50 kopier av denne artikkelen kan skrives ut og distribueres på et utgiftsdekkende grunnlag. Artikkelen må ikke sendes som e-post, eller innlemmes i en nettside. Vennligst send isteden en lenke til denne artikkelen på nettsiden til CSPS. For å få tillatelse til å gjengi artikkelen i en annen publikasjon, send en e-post til copyright@csp.com, med titellinjen ”Copyright Request” på engelsk.

Ydmykhet leder oss til å se at vi ikke er en spesiell type dødelige som har behov for å pålegge andre visse oppfatninger og føle oss stolte og rettferdiggjort når vi gjør det. Den viser oss at vi er udødelige, fullstendig underlagt Ånden. Å oppnå denne forståelsen er et viktig mål hvis vi ønsker å være Kristne helbredere. Det er avgjørende at vi etter hvert oppgir en tro på at vi er dødelige med en egen vilje og et eget liv utenom det ene guddommelige Liv. Dette oppnår vi ved å be og ved å strebe etter å leve et liv i harmoni med Gud, for å gjenspeile den guddommelige natur i alt vi foretar oss.

Jesus og disiplene var ydmyke menn. De hadde lite av det som verden ville kalle intellektuell kunnskap, men disse Guds menn så dypt inn i virkeligheten, inn i Åndens saker, og dømte ikke etter det som var synlig i det ytre. De uttrykte stor ærbødighet som også er en betingelse for ydmykhet.

Be og hig etter ydmykhet. Å gjøre det er å gjøre energisk, praktisk og modig krav på vår enhet med Gud. Ydmykhet vil beskytte oss mot å bli ydmyket. Vi kan ikke unngå å lykkes når vi praktiserer det. Det bringer oss i samsvar med Sannheten, som hevder seg selv og beviser seg selv ved sin egen dynamiske makt.

Mennesker som oppnår en større grad av ydmykhet ved å hengi seg til Guds styre og skjelner virkeligheten i Hans skapelse kan være uvitende om at det er det de har gjort. De kan kanskje vite med stigende overbevisning at de aldri har forlatt Gud, som er deres kilde. Mer og mer utfordrer de falske tegn til kaos, sykdom, synd og frykt som uvirkelige og usanne, som uten sted, uten person og uten substans. De vet med tiltagende visshet at guddommelig Sinn er Alt-i-alt. De ser seg selv klarere som Guds eget bilde, og som arvinger til alt som er virkelig og godt. De vet at de innehar fullkommenhet i hver side av sin tilværelse, og at de kan bevise at dette er sant på jorden akkurat som i himmelen.

Ved å uttrykke den ydmykheten som leder til en dypere forståelse av Gud, blir vi i stand til å vite at Guds rike er kommet, at det rene Sinnets herredømme er nå og for alltid, og at dette Sinnet er den eneste makt og det eneste nærvær. Vi forstår med stadig dypere klarhet at det onde er en negasjon, ikke et faktum som er støttet av Gud. Vi ser dets aggressive vesen, men vi frykter ikke dets negative bilder. I ydmyk innrømmelse av Guds allhet, er vi med visshet klar over at bare det gode er virkelig, og at det gode allerede er tilstede og påtagelig merkbart. Hvis vi ser noe som ser ut som en syk eller døende person, gjør ydmykheten oss i stand til å være absolutt overbevist om sannheten at Guds barn er friskt, fullkomment, pulserende, helt og tilstede akkurat nå. Vi behandler ikke det onde i illusjonen – med andre ord – med tanken fokusert på sykdom eller ulykke eller noen annen ulykke. Isteden vet vi at det som ser ut som ondt, er det dødelige sinns tåke, at slangens påstander så vel som selve slangen, som i den bibelske allegorien (se 1.Mos:3), er diktning og helt falsk. Sannhetens klare lys holdt fast i tanken løser opp tåken, og den harmoni som er helt sann blir merkbare igjen. Alt dette er mulig på grunn av ydmykhet.

Vær villig til å legge ned en falsk oppfatning av selvet. Dette er ydmykhet. Det er noe jeg streber etter å gjøre hver dag, og vi kan alle arbeide i denne retningen. Å elske Gud over alt krever et stort offer av selvet. Det krever en voksende erkjennelse av det faktum at, som Mary Baker Eddy fastslår: "Ego-mennesket er gjenspeilingen av Ego-Guden ..." (Vitenskap og helse, s.281). Det er vår jobb å leve slik at Gud er kjent på det stedet vi er.

La oss følge det kristne kall til å helbrede gjennom Guds, guddommelig Sinns makt og komme i hu hvor viktig ydmykhet er når vi gjør det. "Ydmykhet er linse og prisme for forståelsen av Sinns-helbredelse ...", slår Eddy fast (*Miscellaneous Writings*, s. 356). Vi kan vise at dette er sant og glede oss over fruktene av vårt helbredelsesarbeid.